

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תקנ
ערב שבת קודש פ' תצוה,
פורים קטן ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

מדוע באים דווקא אליך בדרישות? / משיחת שי"פ תצות התשכ"ז

זמן הגאולה

6

"זאתה תצוה" בנשיא דורנו / פרשת השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

9

לכל לראש דורשים "נעשה" / פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

המעשה הוא העיקר

10

בפרסום ורעש הכי גדול / הוראות למעשה בפועל

יילחום מלחמת ה' - וינצח

11

המהפיכה במצרים / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

14

תהא שנות נסים ובמיוחד נס הגאולה / צילומים מהגהת הרבי לשיחת ט' אדר ה'תש"נ

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

מדוע באים דווקא אליך בדרישות?

טוען הוא: מה תובעים ממנו, הרי יש לו עסק עם גוים, עד לא-ל זר אשר בקרבך, ואיך אפשר לבוא אליו בדרישות? • המענה ע"כ הוא – "ואתה הקרב אליך": אתה זכית שהרבי – הנשיא יבחר בך, וכיון שהגיע אליך הידיעה שהרבי בחר בך, אזי אין זה תלוי בבחירתך, יש לך ברירה אחת בלבד: לציית או למרוד ח"ו בנשיאו של עולם • נמצאים עתה כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן": הכל כבר מוכן – לפניך היו הבעש"ט, אדמו"ר הזקן ואפי' הרבי גם הי' לפניך, ובעבודתם הם סללו את הדרך במסירות נפש, וכעת כל מה שאתה צריך זה רק לעשות! • משיחת ש"פ תצוה, ח' אד"ר ה'תשכ"ז* – בלתי מוגה תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

אין זה קשור כלל לדרוגת נעלות², אלא כיון ש"אתפשטותי" דמשה (ש) בכל דרא³ – משה שבדורך – בחר בך לעמוד ולשרת⁴, לא נוגע כלל מה שאינך שייך לענין הבגדים

א. ישנם הטוענים, כיצד אפשר לצפות ממנו שיהי' בבחי' "הוי' הוא נחלתו"¹, כאשר "ידע אינש בנפשי" את מעמדו ומצבו, הוא מכיר את מהותו העצמי ואת הדרגא שבה אווז, ובמילא טוען שאינו שייך לענין הכהונה.

המענה ע"כ [בדברי הקב"ה למשה רבינו בפרשתנו: – "ואתה הקרב אליך . . מתוך בני ישראל":

(2 נתבאר קודם לכן בהשיחה "שיחות קודש" תשכ"ז ח"א ע' 368 ס"ה ואילך) בענין מה שהקב"ה אמר למשה: "ואתה הקרב אליך", שענין זה אינו קשור לבגדי הכהונה ולענין ד"לכבוד ולתפארת", אלא לעצם ענין הכהונה שישנו גם ללא בגדי הכהונה. ולכן אמר הקב"ה למשה "ואתה הקרב אליך", כלומר, שהדרגא הכי נעלית בכהונה אלי' הגיע אהרן ע"י בגדי הכהונה, שוה למדרגתו של משה שגם ה' כהן ושמש בלא בגדים. וראה לקו"ש שם.

(3 זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט. ועוד.

(4 ע"פ שופטים שם ה. וראה רמב"ם שם.

* לכללות השיחה – ראה לקו"ש ח"ו ע' 170 ואילך. המו"ל.

(1 פ' שופטים יח, ב. וראה רמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ג הי"ג.

ח"ו? האם בשביל זה חינכו והשקיעו בך ("געהאדעוועט") שנים רבות כל-כך בתומכי תמימים, כדי שתבלבל את הראש לעצמך ולשני, ובאם יש לך חצי שעה פנוי שתחשוב בה "באָבע-מעשיות"?

העיקר שאתה יושב בברוקלין וקורא עיתון מידי יום, שותה מיין ("דזשוס") וממלא את כל תאוות לבך, אפילו אם זה רק חשק בעלמא...

ב. טוען הוא: מה תובעים ממנו, הרי יש לו עסק עם גוים, עד לא-ל זר אשר בקרבך⁹, ואיך אפשר לבוא אליו בדרישות?

והמענה ע"כ הוא – "ואתה הקרב אליך":

הרבי – הנשיא בחר בך, ולכן לא נוגעים כאן הדרגות שבהם אתה אווז; אע"פ שהשני מתנהג בדיוק כמותו, מניח את כל זוגות התפילין ושומר את כל התורה ומצוותי, אעפ"כ לא תובעים זאת ממנו, כיון שהוא לא זכה ל"ואתה הקרב אליך", ו"לפום גמלא שיחנא"¹⁰.

משא"כ אתה זכית שהרבי – הנשיא יבחר בך, וכיון שהגיע אליך הידיעה שהרבי בחר בך, אזי אין זה תלוי בבחירתך, יש לך ברירה אחת בלבד: לציית או למרוד ח"ו בנשיאו של עולם.

ג. ויתירה מזו – נמצאים עתה כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן"¹¹:

הכל כבר מוכן – לפניך היו הבעש"ט, אדמו"ר הזקן ואפי' הרבי גם הי' לפניך, ובעבודתם הם סללו ("דורכגעטראָטן") את הדרך במסירות נפש, וכעת כל מה שאתה

ו"לכבוד ולתפארת"⁵. זו דרגא נעלית ועלי' תחשוב מחר, אבל עכשיו זה לא נוגע לך.

מה שנוגע הוא: היות שהגיע לאזניך הידיעה ש"הקרב אליך", כלומר, הרבי בחר בך וקירב אותך "מתוך בני ישראל", אזי אם לרבי התאים לדבר איתך מס' מילים, מותר לך להקשיב לו ולא לישון.

ומה שזו טירחא עבוך – תדע שאצל הרבי זו טירחא גדולה יותר; הרבי מוסר את נפשו ומנתק את עצמו ("רייסט זיך אָפּ") מעבודת ה' שלו – בדיוק כפי שהי' אצל אדמו"ר הזקן – כדי לדבר עמך, וא"כ מותר לך להניח עצמך בצד ("זיך אוועקלייגן") ולהטריח את עצמך – לא לישון ולחלום חלומות, אלא לעשות משהו.

הנך מבלבל לעצמך ("פאַרדרייט זיך") את הראש, מבלבל לשני, ולאחמ"כ אתה בא לתבוע מהקב"ה מדוע אין לך את כל צרכיך!...

כיצד אתה תובע ממנו זאת בה-בשעה שאתה אשם בכך. וכפי שאדמו"ר המהר"ש אומר בהמשך מים רבים בתחלתו⁶ עה"פ⁷ "אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף לבו", ש"אולת אדם תסלף דרכו" – האדם עצמו גורם לזה, ואח"כ "ועל ה' יזעף לבו" – בא בטענות להקב"ה...

הרי אתה מרמה את עצמך! וכידוע אמרתו של אדמו"ר המהר"ש שאת הקב"ה אי-אפשר לרמות, את העולם הרי גם אי-אפשר לרמות, וא"כ את מי מרמים – את עצמו, ומה ה"קוננין" לרמות טפשי?!

למדת בתומכי תמימים – נו?... תעשה משהו, "נרות להאיר"⁸!...

היכן הפירות? אתה רוצה שילכו לאיבוד

ב ואילך. סה"ש תש"ב ס"ע 141 ואילך.

9) ראה שבת קה, ב – עה"פ (תהלים פא, י) לא יהי' בך גו'.

10) כתובות סז, א. וראה לקו"ש ח"כ ע' 606 ובהנסמן שם.

11) רש"י שם פרשתנו – על "ואתה הקרב אליך".

5) פרשתנו כח, ב.

6) סה"מ "תורת שמואל" תרל"ו ע' ב.

7) משלי יט, ג.

8) ראה שיחת שמח"ת תרס"א – לקו"ד ח"ד תשפז,

לכפות על עצמו את העשי' גם כשאנו רוצה, היות וכל זמן שהוא עושה זאת ברצון ולא נרדם, עדיין אין זה "עשה", אלא דוקא כאשר כופה על עצמו היפך רצונו – זה נקרא "עשה".

ד. עליך לדעת שהי' ה"ואתה הקרב אליך . . מתוך בני ישראל": הרבי בחר בך לא מהגויים ח"ו – מהם היתה כבר הבחירה במעמד הר סיני שאז "ובנו בחרת מכל עם ולשון"¹⁶ – אלא "מתוך בני ישראל", ועל-כן עליך להניח את עצמך ("זיך אוועקלייגן") ולעשות.

ומה שהוא צריך שיהי' "לכבוד ולתפארת", זהב וכסף, תכלת וארגמן ותולעת שני כו'¹⁷ – אין-הכי-נמי, זה אכן יהי', אך קודם צריך להיות ה"ואתה הקרב אליך"; ולא רק כשיש לו מצב רוח טוב ואין לו משהו טוב יותר לעשות, אזי עושה טובה ליהודי אחר ומאריך בתפלתו עוד חצי שעה... אלא עליו למסור את עצמו לגמרי ("ער זאל זיך אינגאגצן אוועקגעבן").

16) ברכת אהבת עולם. וראה שו"ע אדה"ז או"ח ס"ט ס"ד.

17) כ"ה בהנחה – ע"פ תרומה כה, ג-ד. ואולי הכוונה למ"ש בפרשתנו שם, ה.

צריך זה רק לעשות!

באם היו תובעים ממנו להתחיל עכשיו בבניית המשכן, הי' יכול לומר שזה לא בכחו ויכולתו; אך כעת עומדים כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן", המשכן עומד מוכן ("שוין פארטיק") וישנו כבר ה"ושכנתי בתוכם"¹² – "בתוך כל אחד ואחד"¹³, בתוך הלב של כאו"א, ועליך מוטל רק להסיר מעצמך את ההעלם והסתור ולפתוח את לבך.

בזה בלבד שאינו עושה את ההיפך – אין הוא יוצא ידי-חובה, שהרי לא די ב"סור מרע"¹⁴ ומוכרח להיות גם "עשה טוב"¹⁴. סור מרע הי' גם קודם בריאת העולמות, ובשביל סור מרע בלבד לא היו זקוקים לזה, אלא הכוונה בבריאת העולמות שיהי' "עשה טוב".

וידוע פירוש רבותינו נשיאינו בזה¹⁵, ש"עשה" הוא מלשון כפי', דהיינו, שצריכים

12) תרומה כה, ח.

13) ראה לקו"ש ח"ג ע' 906 ס"ה ואילך ובהע' 33.

14) ל' הכתוב תהלים לז, כז.

15) מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"ב ע' תשסא. סה"מ תרל"ז ח"ב ע' רפט. תרע"ח ע' קכא. תרצ"ט ע' 191. ועוד.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא. ומענדל בן חיה מושקא. שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

"ואתה תצוה" בנשיא דורנו

קטעים מתוך קונטרס פורים קטן ה'תשנ"ב - מאמר ד"ה ואתה תצוה גו'

[.] מבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר (במאמרו הידוע ד"ה וקבל היהודים¹ שנאמר בפורים קטן תרפ"ז²), דציווי (תצוה) הוא צוותא וחיבור³. וזהו ואתה תצוה את בני ישראל, שמשא הוא מקשר ומחבר את בני עם או"ס⁴. וע"י שמשא משפיע לישראל (שמקשר אותם עם או"ס), עי"ז נעשה יתרון והוספה במשה. [דמשה וישראל הם דוגמת ראש ורגל, כמ"ש⁵ שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו, דכל ישראל הם הרגלים דמשה, ומשה הוא הראש שלהם. וכמו שבאדם הרגלים מוליכים את הראש למקום שהראש מצד עצמו אינו יכול להגיע לשם, כמ"כ הוא במשה וישראל, שע"י ישראל (הרגלים דמשה) מיתוסף עילוי במשה. דזהו מ"ש שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו, שע"י רגלי העם נמשך הגילוי דאנכי בקרבו של משה⁶]. וזהו ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית גו', דע"י שמשא יצוה ויקשר את בני ישראל עם או"ס, עי"ז יביאו בני ישראל שמן זית למשה (ויקחו אליך), שיוסיפו ותספות אור במשה.

ולבאר זה, מקדים בהמאמר⁷ שמשא רבינו נקרא רעיא מהימנא, דשני פירושים בזה. שהוא רועה נאמן של ישראל ושהוא זן ומפרנס את ישראל בענין אמונה. דהאמונה שישנה בישראל מצד עצמם, שישאל הם מאמינים בני מאמינים⁸, אפשר שתהי' בבחינת מקיף, וזה שמשא רועה ומפרנס את ישראל בענין האמונה הוא שהאמונה תהי' בפנימיות. וזהו מ"ש בזהר⁹ היא אמונה דלעילא יתזן ויתפרנס מני' על ירך (ע"י משה), דזה שמשא זן ומפרנס את האמונה הוא שממשיך אותה בפנימיות. וממשיך בהמאמר, דזה שמשא הוא רעיא מהימנא, הכוונה בזה היא גם לאתפשטותא דמשה שבכל דור¹⁰, דראשי אלפי ישראל שבכל דור הם מחזקים את האמונה דישראל (שבדורם), שהאמונה שלהם תהי' בפנימיות. וכמו מרדכי¹¹, שהי' האתפשטותא דמשה שבדורו, כמארז¹² שמרדכי בדורו כמשה בדורו, שגם בזמן גזירת המן, שלימוד התורה וקיום המצוות אז הי' קשור עם מס"נ, הקהיל קהילות ברבים לחזק את אמונתם של ישראל בהוי' ולעמוד חזק בלימוד התורה וקיום המצוות. ולאחרי שמבאר בארוכה שמשא ואתפשטותא דילי' שבכל דור מחזקים את האמונה דישראל, מבאר¹³ דיוק לשון הכתוב שמן גו' כתית למאור (למאור ולא להאיר), שבזמן הגלות, שכאו"א הוא נשבר ונדכא, כתית, עי"ז מגיעים למאור (העצם) שממנו נמצא האור.

1 או"ס"ו. ויש לומר, דבהמאמר מפרש שמשא מקשר את בני ישראל עצמם, כדלקמן.

2 5 בהעלותך יא, כא.

3 6 ראה בכ"ז בד"ה הנ"ל תרפ"ז ס"ה.

4 7 סעיף ד.

5 8 שבת צז, א.

6 9 ח"ג רכה, ב.

7 10 תקו"ז תס"ט (קיב, ב. קיד, א).

8 11 ראה בד"ה הנ"ל תרפ"ז ס"ג וסט"ו.

9 12 אסת"ד פ"ו, ב.

10 13 בד"ה הנ"ל תרפ"ז סט"ו.

1) השייכות דהביאור בואתה תצוה גו' לוקבל היהודים גו' - ראה לקמן [קונטרס פורים קטן תשנ"ב] ס"ט ואילך.

2) נדפס ב"התמים" חוברת ז לו, א [שלו, ג] ואילך. סה"מ תרפ"ז ע' קי ואילך. ה'תשי"א ע' 180 ואילך. - ראה שם ס"ד.

3) כ"ה גם בתו"א פרשתנו פ"ב, א (עה"פ ואתה תצוה). ובכ"מ. וראה בהנסמן בסה"מ מלוקט ח"ג ע' עב הערה 55.

4) כ"ה בסד"ה ואתה תצוה עטר"ת (סה"מ עטר"ת ע' רנו). ובכ"מ. ובד"ה הנ"ל תרפ"ז ס"ד בתחלתו (ועד"ז רסט"ו) "תקשר את בני ישראל" ואינו מוסיף "עם

[. .] והנה ידוע שהמס"נ בפועל על תומ"צ של כל ישראל היתה בפורים (בזמן גזירת המן). שהמס"נ דחנוכה (בזמן גזירת יון) היתה (בעיקר) במתתיהו ובניו, והמס"נ בזמן גזירת המן היתה בכל ישראל. ועפ"ז יש לבאר מה שמובא בהמאמר¹⁴ ממדרש¹² שמרדכי הי' שקול בדורו כמשה בדורו, דהגם שאתפשוטותא דמשה הוא בכל דור מ"מ איתא במדרש שמרדכי (דוקא) הי' שקול בדורו כמשה בדורו. ויש לומר, שמהמעלות דמרדכי היהודי הוא שהוא הי' הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל ישראל שבדורו. בדוגמת משה רעיא מהימנא שהמשיך דעת לכל ישראל שבדורו, כמובן גם מזה שדורו של משה (כל אנשי דורו) נק' דור דעה¹⁵. [אלא שבמשה הי' גילוי ענין זה (שהוא רעיא מהימנא דכל ישראל) ע"י שהמשיך דעת לכל אנשי דורו, ובמרדכי הי' גילוי ענין זה ע"י שגילה כח המס"נ שבכל אנשי דורו]. ויש לומר, דע"י שמביא בהמאמר מ"ש במדרש שמרדכי בדורו הי' שקול כמשה בדורו, עי"ז פסק בעל המאמר את הדין על עצמו¹⁶, שהוא הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל אנשי הדור.

והנה . . בנוגע כתיית למאור, שע"י הענין דכתיית שבזמן הגלות מגיעים להמאור, ושני ענינים בזה. כשישראל נמצאים במצב של כתיית מצד זה שישנם גזירות על קיום התומ"צ (כמו שהי' בזמן אמירת המאמר), ועי"ז מגיעים להמאור ע"י המס"נ שלהם. ועוד ענין בכתיית למאור, שגם כשישראל נמצאים במצב של הרחבה, הרחבה בגשמיות וגם הרחבה ברוחניות, אלא שהם נמצאים בגלות¹⁷ [וע"ד המצב שהי' לאחרי הנס דפורים, שלייהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר¹⁸, בפשוטות וגם ברוחניות¹⁹ [ויתירה מזה שגם בית המן ניתן לאסתר²⁰, שהי' אז גם המעלה דאתהפכא], אלא שאכתי עבדי דאחשורוש אנן²¹], הם שבורים ונדכאים (כתיית) מזה שהם בגלות. וע"י הכתיית דישראל מזה שנמצאים בגלות, מגיעים להמאור.

והענין הוא, דזה שישראל שבורים מזה שהם בגלות (גם כשיש להם הרחבה בגשמיות וברוחניות), הוא, כי רצונו האמיתי של כל אחד מישראל הוא שיהי' גילוי אלוקות, ועד שזה (גילוי אלוקות) נוגע לעצם מציאותו, ולכן, זה שבזמן הגלות אין מאיר גילוי אלוקות כמו שהי' בזמן הבית [ובפרט כשמתבונן בזה שארז²² כל מי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו ה"ז כאילו נחרב בימיו], הנה מזה עצמו איז ער אינגאנצן צוטרייסלט, כתיית.

וגם כשהוא בדרגא נעלית ביותר שמאיר אצלו גילוי אלוקות בדוגמת הגילוי שהי' בזמן הבית²³, מ"מ, מזה שבכללות העולם אין מאיר הגילוי, מוכח, שגם הגילוי שמאיר אצלו הוא גילוי מוגבל. דכשמאיר גילוי אוא"ס הבל"ג הגילוי הוא בכל מקום, וכשישנו מקום אחד (אפילו פינה נידחת) שאין מאיר שם גילוי אלוקות, הוא מפני שהגילוי (גם בהמקום שהוא מאיר) הוא גילוי מוגבל. [וזהו מה שמובא במאמר אדמו"ר הזקן²⁴ דאיתא בתיקונים²⁵ שאפילו אם הי' צדיק

19) ראה מגילה טז, ב.

20) אסתר ח, א.

21) מגילה יד, א.

22) ראה ירושלמי יומא פ"א ה"א (ד, ב). מדרש תהלים עה"פ קלו, ז.

23) להעיר מהידוע ש"לפני. רשב"י לא נחרב הבית כלל" (פלח הרמון שמות ע' ז בשם אדה"ז).

24) מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תג.

25) כ"ה במאמרי אדה"ז הקצרים שם. וראה זה חדש ס"פ נח (כג, ד): דאי יחזירו בתשובה רישי כנישתא או

חדא כנישתא יתכנס כל גלותא.

14) סעיף ג.

15) ראה ויק"ר פ"ט, א. במדב"ר פ"ט, ג. וש"נ.

16) ע"ד הפירוש בלשון המשנה (אבות רפ"ג) "דין וחשבון" (דין ואח"כ חשבון) - ע"פ דברי המשנה (שם מט"ז) ש"נפרעין ממנו מדעתו ושלא מדעתו", שלאחרי שהאדם פוסק מדעתו דינו של חברו, פוסק דין לעצמו שלא מדעתו, כיון שע"פ "דין" זה עושים "חשבון" בנוגע למצבו הוא (ראה לקו"ש ח"ו ע' 283. וש"נ).

17) להעיר, דבפנים המאמר (סט"ו) מובא (רק) "זמן הגלות", ובה"קיצור" - "זמן הגלות והגזירה".

18) אסתר ח, טז.

אחד חוזר בתשובה שלימה בדורו הי' בא משיח, כי ע"י תשובה שלימה ממשיכים גילוי אוא"ס הבל"ג, וגילוי זה הוא בכל מקום]. ומזה שאין מאיר אצלו גילוי עצמות אוא"ס, הוא נשבר ונדכא, כתית. [וע"ד הידוע שחולה בגימטריא מ"ט, שגם כשמשיג מ"ט שערי בינה אלא שחסר לו שער הנו"ן, הוא חולה²⁶].

וידוע מ"ש הצ"צ²⁷ שהי' נשמע ממורינו ורבינו נ"ע (אדמו"ר הזקן) איך וועל זע גאר ניסט איך וויל ניט דאיין ג"ע איך וויל ניט דאיין עוה"ב כו' איך וויל מער ניט אז דיק אליין. וע"י שהי' נשמע לשון זה מאדמו"ר הזקן [דפירוש הי' נשמע הוא שזה הי' לא רק בזמנים מיוחדים אלא שזה הי' דבר הרגיל], ובפרט לאחרי שנתפרסם זה ע"י הצ"צ, ניתן הכח לכאו"א מישראל שעיקר רצונו יהי' גילוי העצמות, ועד כדי כך, שכשאיך מאיר גילוי זה, ומכש"כ בזמן הגלות שאין מאיר אפילו הגילוי (גילוי אור) שהי' בזמן הבית, הוא במצב דכתית, ומבקש ג' פעמים בכל יום (או יותר) ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים, שאז יהי' גילוי אלוקות ועד לגילוי העצמות.

וזהו כתית למאור, שע"י הענין דכתית מזה שנמצאים בגלות מגיעים להמאור, כי זה שהרצון דכל אחד מישראל הוא גילוי אלוקות ועד שזה נוגע לעצם מציאותו [שלכן הוא נשבר ונדכא (כתית) מזה שבזמן הגלות לא יש גילוי אלוקות] הוא מצד עצם הנשמה, מאור שבנשמה, שהתקשרותה באלוקות היא התקשרות עצמית.

(מתוך סה"מ מלוקט ח"ו ע' קכט)

26 טעהמ"צ להאריז"ל פ' וירא. לקו"ת ברכה צז, ב. הובא בשרש מצות התפלה להצ"צ פ"מ (קלח, שמשך וככה תרל"ז פס"ג ע' צט).
 27 סע"א).

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שחיו

לכל לראש דורשים "נעשה"

עליו לגלות את העצם שבו, ועד"ז לפעול גם על הגלות שיתגלה גם העצם שבה. אמנם לשם כך נדרש תחילה לגלות את העצם שבו, אך כיון שזה לוקח ריבוי זמן, ו"אט אט קומט משיח" – במילא, בענינים נעלים ובענינים של הבנה והשגה שיסמוך על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שאצלו הרי ישנם ענינים אלו, ומאחר שמקשר עצמו עם שליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – אזי מקבל גם ממה שיש למשלח;

אותך צריכים בשביל הידים והרגלים שלך, וכח הדיבור שבפיך – שתלך לפעול על יהודי שני! ובנוגע לענינים נעלים – הם ישנם אצל המשלח.

הסדר הוא, שלכל לראש דורשים "נעשה", ורק אח"כ "נשמע". וכאשר פועלים בסדר זה, שתחלה ישנו ה"נעשה" – אזי מגיעים אחר-כך ל"נשמע", אך כאשר מתחילים מ"נשמע" – אי אפשר לדעת אם יגיעו לה"נעשה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

"לדלג" מפורים ושושן-פורים קטן לפורים גדול

ויה"ר שמפורים ושושן-פורים קטן "נדלג" לפורים גדול, ומגאולת פורים – לגאולת פסח. ומובן, שגם כאשר משיח צדקנו יבוא תיכף ומיד ברגע שלאחרי פורים ושושן-פורים קטן, או אפילו ברגע זה עצמו – הנה גם אז יחגגו את ימי הפורים ד"פורים גדול", כפס"ד הרמב"ם: "כל ספרי הנביאים וכל הכתובים עתידין ליבטל לימות המשיח, חוץ ממגילת אסתר . . ימי הפורים לא יבטלו, שנאמר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם".

(משיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

בפרסום ורעש הכי גדול

"ונשמע קולו בבואו אל הקודש" (פרשתינו כת, לג-לה)

אע"פ שבפשטות ובחיצוניות, העבודה באופן ד"ונשמע קולו" נחותה מהעבודה ד"קול דממה דקה" – אע"פ כ יש בה, בעבודה ברעש, מעלה לגבי העבודה בביטול:

העבודה ב"קול דממה דקה" היא בהגבלה. אמת, העובד עומד בביטול, אך באופן של אור בכלי, בהתיישבות.

משא"כ העבודה ד"ונשמע קולו", אזי הרעש הגדול גופא הינו רא' שהוא יצא מההגבלות ד"כלים", הוא אינו יכול להגביל את ההתפעלות ולכן זה מתבטא בצעקה וקול. וזהו אחד מהטעמים לכך ש"מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד בו" – כיון שדוקא ב"רעש" של עבודת התשובה מתבטא הבלי-גבול של הנשמה.

מכל הנ"ל ישנה הוראה מיוחדת לדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא:

ישנם הטוענים: הן אמת, שמצד שפל המצב של דורנו מוכרחים לעסוק בהרצת התורה והחזקת היהדות וכו'; ואי אפשר להסתפק בישיבה בד' אמותיו (אפילו בד' אמות של תורה) ולחכות עד שיבואו אליו ויבקשו שיפיץ את תורתו וכו', אלא צריך לצאת ל"חוצה" ולמצוא שם יהודים "נדחים" ומהם "לעשות בעלי תשובה" –

אבל מהו ההכרח לעשות עבודה זו בקול רעש גדול? לשם-מה נחוץ כ"כ לצאת לרחוב ולהכריז שם בקול רם, שיהודים יניחו תפילין, יקבעו מזוזות על הפתחים, יתנו צדקה וכיו"ב – הנהגה שלא מצינו בה "שטורעם" בדורות הקודמים!?

והמענה ע"כ: עפ"י כל הסימנים שבסוף מס' סוטה רואים שאנו נמצאים עתה בדרא דעקבתא דמשיחא – בדרגא היותר תחתונה – "שולי המעיל"; וצריכים לדעת, שבשולי המעיל צריכים להיות ה"פעמונים" – שהכניסה של סוג זה של יהודים "אל הקודש", תחת כנפי השכינה, תהיה מיוסדת באופן ד"ונשמע קולו"; ואדרבא – דוקא ב"רעש" של עבודת התשובה קיימת תכלית העילוי, כנ"ל.

עוד ענין בזה:

כאשר רואים שאצל "עוברי רצונו" יש "קול המונה של רומי" – כל הענינים דלעומת-זה לא נעשים בחדרי חדרים, אלא בפרסום ורעש הכי גדול –

אזי הדרך לבטל את השטורעם של הסטרא אחרא היא – "במינה ודוגמתה . . מיני' ובי' אבא לשדי' בי' נרגא", כלומר, עי"ז שגם העבודה של "עושי רצונו" היא באופן ד"ונשמע קולו" ודוקא במקום שנמצא "קול המונה של רומי";

זה יביא ל"מה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאכו"כ" – שאצל היהודים יהי "יושבין בטח והשקט" על אדמתם, ע"י "יתקע בשופר גדול" דוקא, ע"י ה"קול מבשר מבשר ואומר" – מבשר הגאולה, בקרוב ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה ה'תשל"ה – מוגה מתוך לקו"ש חט"ז ע' 1-340)

המהפיכה במצרים

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

כשהם הולכים לכתוב על ענין שיביא לשלום אמיתי ויבטיח בטחון - כותבים שם שתחלת הנסיגה מסיני תהיה מאותו מקום ששם נמצאים בארות הנפט!

לכאורה, מדוע לא רוצים לסגת ממקומות אחרים?...

זה שהערבים רוצים זאת - אין בכך כל פלא, זה שארה"ב רוצה זאת - גם בכך אין פלא, הם רוצים להחזיק הכל בכיסם!

אבל מובן מאליו - והם בעצמם גם מבינים - אודות מה מדובר כאן, ומשלים את-עצמם שאין ברירה. מה ש"אין ברירה" הוא, כאמור לעיל, שאין מנוס מכך שזה לא ייקרא "פוטור מים ראשית מדון": כאשר נוצר חריץ בקיר שחוסם מים - "מים הזדונים" - הנה מאחר שהמים חזקים ורוצים לפרוץ את החומה - אין העצה לכך לייפות את החריץ ולעשותו עגול או מרובע ובכך להגדילו, ולכתוב עליו שאף-על-פי שהגדילו אותו כמה פעמים ככה - מכאן ולהבא זה לא ייקרא יותר חריץ אלא "שלום"!

מה צריכים הבטחה גדולה יותר מכך שזה נקרא "שלום"!...

ומה שעל-ידי-זה הגדלת את החריץ וגרמת שלאחר-מכן ה"מים הזידונים" יפרצו דרכו, ואתם הרי נמצאים בצידו השני של הקיר...

אזי גם לכך מצאו עצה: שתהיה להם הבטחה חתומה (על נייר...) - שיספקו נפט ככל שירצו. כאשר הם רצו הבטחה זו ממצרים - לעגו על כך במצרים, הדבר היחידי שפעלו - שמצרים אולי תחתום שמאחר ואי-אפשר לשתות את כל הנפט, ומאידך, צריכים לנצלו - אזי במילא היא תמכור - חלק - במחיר מסחרי לישראל, אשר בכך הם יכולים, ומותרים ויוכלו למכור ולא יהיה בכך משום איסור - אפילו לישראל - וזו היא ה"טובה"!

לא פעלו לוודא שזה יהיה מותר להם, ובינתיים זה עדיין לא השתנה!

כמו-כן בענין הנסיעה דרך התעלה:

"כבר היה לעולמים": תעלה זו מעולם לא היתה שייכת למצרים כל זמן שהיהודים עמדו בתוקף, ורק כשהם ברחו מהתעלה - אזי מצרים כבשה אותה, אך עד אז היא היתה תעלה בינלאומית, וכל השליטה של ממשלת מצרים היתה רק ענין שעל הנייר!

לאחר-מכן הגיעו אחרים שהיו ברשותם "מניות" וכו' והם נהיו שם 'בעלי-בתיים', ומכיון שהם רצו להרויח כמה שיותר כסף - אפשרו לכולם לשייט שם. לאחר-מכן - כאשר מי שקדם להם (או מי שקדם לו ולפני פניו) - ראה זאת, כבש את זה לעצמו, את כל הכסף הוא לקח לעצמו, והתחיל להתנהג שם כראות עיניו.

לאחר-מכן ראו איך שבכסף אי אפשר "לקנות" אותו, כי הוא בפירוש "סגר" את התעלה, ושנים רצופות לא היה בכוננתו לפותחה, אצלו הכל היה כדאי - העיקר שלא יתן לעבור למי שהוא לא רוצה שיעבור שם.

ועכשיו - "שישו בני מעי שישו": הם יפעלו (אולי, זה עדיין לא בטוח) שמצרים תרשה

– בין כל האניות – גם לאניות של ישראל לשייט שם. כמה זמן זה יחזיק – לא יודעים, כמה יצטרכו לשלם עבור זה – גם לא יודעים וכו'.

לא יודעים כמה זמן יחזיק זה שיושב שם על הכסא

על-דרך-זה בנוגע לנפט: הבטיחו להם הבטחה גמורה שיביאו להם נפט מפרס, והנה רואים שלא רק שהם אינם יכולים לתת, אלא אפילו לעצמם אין!

הבטיחו שיביאו להם נפט "מאיזה מקום שהוא" – מה הפירוש "מאיזה מקום שהוא"? נפט לא מגיע מהשמים אלא מהארץ, ובארץ יודעים באיזה מקום זה נמצא!

טענו שזה נמצא בערב הסעודית. שלחו לשם שלוחים וערב הסעודית ענתה: "לא", באל"ף רבתי! הם אינם מסכימים לא על ההסכם ולא על כו'. ובינם לבין עצמם הם ידעו באופן ברור שאפילו אם ערב הסעודית תבטיח – לא יודעים כמה זמן זה יחזיק, ולא יודעים לכמה זמן יחזיק זה שיושב שם על הכסא.

לשם כך לא צריכים להיות פוליטיקאי גדול או חכם גדול בתכסיסי פוליטיקה ומלחמה – ידוע שהדבר הכי לא נורמלי שיכול להיות ישנו בערב הסעודית:

ישנם שם שלשה אנשים ממשפחה אחת שיש להם הכנסה של עשרות בליוני דולרים מידי שנה בשנה, הדבר היחיד שמחזיק אותם, הוא: חלק מהכסף מנוצל עבור שכירת חיילים שיגנו על עורם ועל בשרם, ומשלמים להם במיטב בכסף ובוהב עבור היותם "שומרי ראש" – או כפי שקוראים לזה שם – והם מגינים על 3 או 10 אנשים אלו או על משפחה שכל ההכנסה – שכאמור, מדובר בעשרות בליונים מידי שנה בשנה – תיכנס לרשותם של אותם מספר אנשים! – לפני מאה שנה יכלו לחשוב שיתכן כזה מעמד ומצב: מכיון שלעם שחי שם לא היה שכל והם היו לחוצים, ולא היה מי שיספר להם את האמת, וכן לא היה מי שיספר להם שיש בכוחו וכו', במילא זה יכול הי' להחזיק כך עוד ריבוי שנים.

ההוכחה הראשונה שזה לא יתכן – היתה ברוסי': כאשר היתה אז כל המהפיכה הם התלחשו ביניהם שכיצד יתכן שלאחרי שלש-מאות שנה על כסא מלכותו – באים לפתע מספר איכרים ומספר חיילים ורוצים להורידו מכסא מלכותו, "היה לא תהיה"!

לאחר-מכן – כאשר ראו שזה אכן קרה – עמדו כל הנסיכויות מסביב וטענו, שמוכן שמאחר ורוסיה היא מדינה "פראית" עם סדרים "פראיים" והרבה מדבריות, וכל מיני סוגים של דברים "פראיים" ("זוילדע זאכן") – מתאים ל"פראיותם" ולמדינתם שיקרה כזה דבר.

מצרים מתנדנדת, וכן כל ה"נסיכויות" שמסביב

ראו כבר למה הביאה נקיטת עמדה זו: אשר "מצפון תפתח הרעה" – זה התחיל באותה שנה ברוסיה ומשם המהפכות התפשטו לכל המדינות כולם – ולא למדו מכך מאומה!

זה לא היה רק בעבר – אלא גם בימינו ממש, אשר זהו כל הענין שהיה בפרס ומדי: אשר הוא ישב על מלכותו ושכר חיל שלם שישמור עליו, ויחד עם זה הוא שלשל לכיסו (לא בליונים כערב הסעודית, אבל) הון עצום.

אזי הגיעו כאלו שהיה להם חשק לכך, ובנוסף לכך "מצפון תפתח הרעה" – אשר היא שלחה אנשים לכל מקום שהם הסבירו את הענין – אשר זהו ענין שמוכן על-פי שכל: ניגשים לאנשים

ואומרים להם: הקשיבו! אתם הרי מליונים והם רק שלשה, ארבעה, עשרה וחמשה-עשר אנשים... וגם אלו המגינים עליהם – הם אנשים שכורים, וכאשר יבטיחו להם שיתנו להם פי-שניים, פי-שלושה פי-ארבעה וכו' – מדוע שיגנו על שלשה-עשר אנשים נגד שלשה-עשר מליון – זה לא "משתלם" להם!

ועל-דרך-זה במדינות הקטנות שמסביב לערב הסעודית – שגם בהם ישנו מצב "פראי" ("ווילדער מצב") שמספר אנשים – אחד שניים שלושה – מקבלים מהעם הון עצום עבור דברים "פראיים". ואפילו אם הם יאמרו שאין אלו דברים "פראיים" – בכל אופן אין זה לטובת שאר בני המדינה, ובני המדינה הם פי-מליון או שני מליון או שלושה מליון מאותם מספר אנשים.

אשר לפ'ז היו צריכים להבטיח את-עצמם ממצב זה – עכ"פ במשהו – ולמעשה: בפרס לא הבטיחו את-עצמם כלל, וכן בערב הסעודית לא הבטיחו את-עצמם כלל. הדבר היחיד שהבטיחו את-עצמם על-ידו – ששלחו נשק לפרס, אשר נשק זה נפל עכשיו לרשותם של אלו שהדיחו אותו מכסאו, וחלק ממנו נמצא כבר ברוסיה – אלא שעושים מכך סוד.

. . ויה"ר שמדברים אלו ייצא ענין של פועל – ענין של פועל אמיתי, ולא כפי שהם חושבים שכשיחליטו בינם לבין עצמם, בד' אמותם, שהמציאות צריכה להיות כך וכך – אזי יהיה נפט, ובפרט אשר זה שטוען שיש לו 'סמיכה' לרבנות צעק בפומבי שלא-קיי ישראל יש כבר נפט ואין צורך להגיע למצרים, ולא לערב הסעודית, ולא לפרס – כי א"י אגרה נפט.

וכמדובר לעיל בארוכה, הוא לא התבייש להדפיס זאת אחר-כך בעיתון!

וכעת החליטו – שמאחר וחתמו על נייר – אין מה לדאוג. אך האמת היא שיש מה לדאוג לפני החתימה, בשעת החתימה, ולאחר החתימה – על הנייר! ואין זה דבר שעומד בספק – מכיון שראו כעת מה קרה בפרס, וכן יודעים שערב הסעודית מתנדנדת, ומצרים מתנדנדת, וכן כל הנסיכויות שמסביב לערב הסעודית – מתנדנדות!

[. .] וכפי שהיה אז ב"ימי צאתך מארץ מצרים" – כך יה' היום מתוך שמחה וטוב לבב, מכיון שסוכ"ס כשיספרו ליהודים את האמת, וכשיספרו לעצמם את האמת, יקויים "כל נדיב לבו" – שיפתח אצל כל-אחד הלב היהודי, והוא יתן עבור הדברים שיהודי צריך לתת מממונו, מנפשו, מנשמתו ומתורתו – לא רחמנא-ליצלן "מגלה פנים בתורה שלא כהלכה", שהוא משתמש עם התורה כדי להרוס, רחמנא-ליצלן, את החינוך האמיתי של כמה-וכמה בני ובנות ישראל, כמדובר לעיל –

ומה"ויקהל" בימים האחרונים של הגלות יקויים בקרוב ממש ה"ויקהל" שיעשה הקב"ה – ש"קהל גדול יבואו הנה", שמ"ויקהל" יהיה "קהל גדול", מכיון ששם יהיו "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו",

ואת "הירא ורך הלבב" ישיבו בבית – "ילך וישוב לביתו" – ויוציאו אותו מהבית כאשר יצטרכו ללכת לקבל פני משיח צדקנו – שגם הוא ילך, ועם הזמן אף יקוד...

ויקויים היעוד "ושמחת עולם על ראשם", מכיון שיעמדו באופן של "ביד רמה" – עוד בהיותם במצרים וגבולים של הגלות – ו"בקומה זקופה" – "קוממיות", ונלך באופן כזה לקבל פני משיח צדקנו במהרה בימינו ממש, בשמחה ובטוב לבב.

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

תהא שנת נסים ובמיוחד נס הגאולה

לפנינו כמה צילומים נדירים (מוקטנים), מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ליל ג' פ' תצוה, ט' אדר ה'תש"נ (במלאת יובל שנים להעברת מרכז חסידות חב"ד לחצי כדור התחתון) ומה"פתח דבר" לשיחה

(נדפסה בספר השיחות תש"נ ח"א ע' 326 ואילך. צילומים נוספים מהגהת השיחה נדפסו בגליון תקנח ע' 14-15)

פענוח התיקונים שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכת"ק (באו בהדגשה):

בצילום הראשון בקטע המתחיל "ובפרט מצד העילוי", מחק כ"ק אד"ש מה"מ "החל פנס" וכתב: **ובמיוחד נס הגאולה האמיתית והשלימה.**

בצילום השני הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: ועד שנעשה הכנה **לכינור של עשר נימין**, להעילוי דיום העשירי. ובסופו מחק תיבות **שבה נעשה** וכתב: **שאז.**

"פתח דבר" כתב כ"ק אד"ש מה"מ את התאריך [דשבת זו]: **י"א אדר.** ובראש העמוד הוסיף: **מהיר.**

בס"ד.

פתח דבר

בזה הננו מוציאים לאור שיחת ליל ג' פ' תצוה, ט' אדר שנה זו — ע"ד מלאות יובל שנים להעברת מרכז חסידות חב"ד לחצי כדור התחתון.

מערכת "אוצר החסידים"

שנת ה'תש"נ (ז'י תהא שנת נסים).

מאתיים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר הצמח צדק,
ארבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א,
ברוקלין, נ"י.

ד. "והימים האלה נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה":

בט' אדר מידי שנה בשנה חוזר ונשנה החידוש דהמשכת וגילוי פנימיות התורה (העיקר דמ"ת) בחצי כדור התחתון, ולא עוד אלא שניתוסף בזה באופן של חידוש — "כחדשים", עד ל"חדשים"י, ועד לחדשים ממש.

ומזה מובן שט' אדר שבכל שנה הוא נעלה יותר מט' אדר בשנים שלפניו, ועד לט' אדר השתא שהוא נעלה יותר מט' אדר דשנה שעברה, אף שהיתה שנה מיוחדת — "תשמט ירך"י, וכן השנה שלפני — תשמח ותשמח.

ובפרט מצד העילוי המיוחד דשנה זו — תש"נ, כפירוש בני שהולך ומתפשט בהר"ת דתש"נ: תהא שנת נסים, ~~ההלואנס הגאולה~~

והוא ג' אדר

האמיתית והשלימה, ומה גם שהתחלתה וראשיתה ("ראש השנה", שכולל כל ימי השנה) ביום השבת, שקשור עם יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"י.

תשיעי באדר (מתחלת היום) הוא לאחרי שישנה השלימות דשמונה ימים. וידוע העילוי דמספר שמונה [שזוהי המעלה דחנוכה] שיש בו שמונה ימים, לגבי חג הפסח וחג הסוכות, שבעה ימים, ועאכו"כ לגבי חג השבועות, יום אחד — שקשור עם הגאולה העתידה, כמארו"ל"ג כינור .. של ימות המשיח שמונה". ומזה מובן שביום התשיעי שלאחריו ישנו עילוי גדול עוד יותר (ועד שנעשה הכנה להעילוי דיום העשירי, "העשירי יהי קודש"י).

אשר נ"ג ט
אדר ני"א

ועפ"ז מובן שתשיעי באדר הוא זמן מסוגל להמשכת וגילוי פנימיות התורה בחצי כדור התחתון, ועד לאופן של קביעות ונצחיות, כשנשלם יובל שנים — הן מצד כללות החדש ששייך לפורים, הקיום והתוקף דמ"ת, והן מצד יום התשיעי שבו הקשור עם הגאולה העתידה, שבה נעשה תכלית השלימות דמ"ת.

38e

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הו"ח ר' רחמים אוסקר בן הו"ח ר' אליהו ע"ה פיפרנו
נפטר בדמי ימיו, בן נ"ג שנה, יום ד' כ"ף אדר ה'תשע"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י

האחים דואק שיחיו
וקהילת "בית מנחם" - פיקא בולעווארד,
לאס-אנדזשעלעס, קאליפארניא

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די